

Cambres pròpies | Eva Armisen & Eva Piquer | Actualitzat el 06/09/2016 a les 16:57

La vida fa pujada

L'única opció és avançar, amb les sabates d'estiu i la ferida oberta i la por sota el braç

Il·lustració: **Eva Armisén**

El sostre és de pins. Arran de terra, arbustos que no saps identificar et tatuen les cames. Portes sandàlies i una *tirita* que balla a la part del peu inversa a la planta -si té nom, el desconeixes-. Ets una caminadora d'asfalt, però aquí no hi ha ciment sinó rocs i branques i alts i baixos i la sensació, o la certesa, que un pas en fals et faria rodolar pendent avall.

Ara resulta que has d'enfilar-te encara més. Imagines que la recompensa és a dalt, on t'espera la baixada i el camí pla. Al final hi ha l'abisme, prou que ho saps. "Allá en el fondo está la muerte, pero no tenga miedo", deia Julio Cortázar en unes instruccions per donar corda al rellotge. Fas una juguesca muda: si hi arribes en menys de catorze gambades, el déu en què no creus et regalarà una treva. Però no goses comptar les passes, per si en fessis quinze o setze i el precipici fos ja.

Mirar on trepitges no és garantia de res, només et fa conscient de cada entrebanc. Les petjades humanes et reconforten: senyal que algú hi ha passat abans i no ha quedat atrapat fins al mai en aquest laberint de fulles i pedres i aire massa pur per als teus pulmons de ciutat. T'has equivocat de calçat i d'atracció, ets en una muntanya russa quan hauries preferit un tobogan. Però això no és un parc temàtic on pots dir quedem a la sortida, ja us guardo les jaquetes. L'única opció és avançar, amb les sabates d'estiu i la ferida oberta i la por sota el braç.

Que després d'una pujada sempre ve una baixada és mentida: també pot venir una pujada més gran.

Eva Piquer